

Rozjímanie na nedeľu 3. týždňa v Cezročnom období (cyklus A)

Rozjímanie na nedeľu 3. týždňa v Cezročnom období (cyklus A). Navrhované témy sú: dôverovať Kristovmu svetlu; sústrediť sa na to, čo nás spája; Ježiš osvecuje naše životy.

PROROK IZAIÁŠ HOVORÍ o národe, ktorý kráčal v tme a uvidel „veľké svetlo“ (Iz 9, 1). Jeho obyvatelia, zvyknutí žiť v tieni, sú naplnení radosťou, lebo tma, ktorá ich obklopuje, sa rozptyľuje. Toto proroctvo ohlasuje príchod Ježiša na

svet: On je tým „veľkým svetlom“, ktoré dáva zmysel životu ľudí a oslobodzuje ich od tmy hriechu.

Dôvodom našej radosti nie je nič iné ako vedomie, že sme spasení Kristom. „Pán je moje svetlo a moja spása,“ volá žalmista, „koho sa mám báť?“ (Ž 27, 1). On nám ponúka pokoj, ktorý nezávisí od vonkajších okolností ani od nášho duševného stavu, ale od niečoho oveľa istejšieho: od istoty, že Boh sa stal človekom, zachránil nás od našich hriechov a je vždy s nami. Preto môžeme spolu so žalmistom opakovať: „Pán je ochranca môjho života, pred kým sa mám strachovať?“ (Ž 27, 1). Kresťan sa ničoho nebojí, lebo vie, že Ježiš ho vždy sprevádza. „Ak je Boh s nami, kto je proti nám?“ (Rim 8, 31).

Samozrejme, všetci prežívame ťažké situácie. Niektoré sú bežnejšie – nepochopenie, zmena plánov, fyzická bolesť – a iné mimoriadnejšie – vážna

choroba, strata zamestnania, rodinný problém. Predstierať, že nás to všetko neovplyvňuje, môže byť naivné. Zároveň nás však práve tieto okolnosti vedú k tomu, aby sme sa upokojili v tom, čo je pre nás dôležité: v Ježišovi, ktorý nám ponúka útechu a zmysel. „Človek bol stvorený pre šťastie. Vaša túžba po šťastí je teda legitímna. Kristus má odpoveď na vaše želanie. Žiada vás však, aby ste mu dôverovali“[1].

SVÄTÝ PAVOL POČUL o rozdelení, ktoré nastalo v kresťanskej komunite v Korinte. Zdá sa, že okolo významných osobností sa vytvorili rôzne skupiny, ktoré hovorili: „Ja som Pavlov, ja Apollov, ja Kéfasov“. Apoštol končí svoj výpočet výrazom, ktorý by sa dal interpretovať ako ironický: „Ja som Kristov“ (1 Kor 1, 12). Je to, ako keby povedal: Vy ste

všetci týchto ľudí, ale ja som Ježišov. Týmto spôsobom svätý Pavol poukázal na absurdnosť týchto skupín, lebo jediné, na čom záleží, je patriť Pánovi.

Je normálne, že vo vzťahoch s ostatnými zažívame veľkú odlišnosť. Niekedy môžeme uveriť, že tieto rozdiely sú neprekonateľné, že nie je možné zosúladiť tento charakter alebo spôsob myslenia s naším. A hoci na tom môže byť niečo pravdy, v skutočnosti je oveľa rozhodujúcejšie to, čo nás spája, ako to, čo nás rozdeľuje. Vedomie, že sme bratia a sestry v Kristovi, nás privedie k relativizácii toho, čo nás oddeľuje od ostatných, a k oceneniu nášho spoločného pôvodu, pričom budeme trpezlivo a s nádejou hľadať možné spôsoby, ako získať vzájomné uznanie a porozumenie. Tak by sme mohli spolu s apoštolom povedať: „My, hoci sme odlišní alebo myslíme odlišne, patríme Ježišovi“.

Niekedy stačí zvoliť si dobrý pohľad, aby sme mohli inak a lepšie oceniť činy druhých, až sa priblížime trochu viac k Božiemu pohľadu. V tomto zmysle sa svätý Josemaría snažil pozerať na ľudí očami svojej matky. Táto skúsenosť ho viedla k napísaniu tohto bodu v knihe Cesta: „Nikdy si o nikom nemysli nič zlé – ani keby ti na to jeho reči alebo správanie dávali rozumný dôvod“[2].

.....

KEĎ SA JEŽIŠ DOZVEDEL, že Ján bol uväznený, odišiel žiť do Galileje. Evanjelista poukazuje na to, že sa tak naplnilo proroctvo Izaiáša o ľuďe, ktorý žil v tme, ale uvidel „veľké svetlo“ (Iz 9, 1). Kristus potom začal kázať a volať svojich prvých učeníkov: „Uvidel dvoch bratov, Šimona, ktorý sa volá Peter, a jeho brata Ondreja, ako spúšťajú sieť do mora; boli totiž rybármi. I povedal

im: „Podďte za mnou a urobím z vás rybárov ľudí“ (Mt 4, 18-19).

Ježiš volá obyvateľov Galilei k obráteniu, lebo už prijali svetlo.

„Robte pokánie,“ hovorí im, „lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo“ (Mt 4,17). To je základom tohto pozvania: Pán ich povolal. Niekedy sa môže zdať nemožné „opustiť cestu hriechu, pretože záväzok obrátenia sa sústreďuje len na seba samého a na vlastné sily, a nie na Krista a jeho Ducha“[3]. Prijatie tohto volania znamená predovšetkým dôverovať jeho slovu, nechať sa uzdraviť Bohom a otvoriť sa jeho prítomnosti. Takto bude pôsobiť v našich dobrých túžbach a v našich snahách nasledovať Ho.

Prví učeníci vedeli v Ježišovi rozpoznať to veľké svetlo, ktoré osvecovalo ich životy. Toto stretnutie zmenilo ich budúcnosť. Preto „hneď zanechali siete a išli za ním“ (Mt 4,

22). To, čo bolo podstatnou súčasťou ich každodenného života – rybolov – sa tak stalo súčasťou Božích plánov, ktoré im dal Majster. Pán určite nežiada od všetkých ľudí, aby *opustili svoje siete* týmto spôsobom. Avšak každé povolanie „je javom, ktorý dáva práci zmysel poslania, ktorý zušľachťuje a dáva hodnotu našej existencii. Ježiš vstupuje s láskyplnou autoritou do duše, do tvojej, do mojej: to je povolanie“^[4]. Môžeme prosiť Máriu, aby sme vedeli prijať svetlo jej Syna, aby náš život mohol osvecovať ľudí okolo nás.

.....

[1] Svätý Ján Pavol II, *Príhovor*, 25-VII-2002.

[2] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 442.

[3] František, *Anjel Pána*, 26-I-2020.

[4] Svätý Josemaría, *List 3*, bod 9.

.....

pdf | document generated
automatically from